

Političko delovanje ovoga zločina bilo je mnogo teže. Seljačko-demokratska koalicija odlučuje da napusti Narodnu Skupštinu i povlači se u Zagreb. U ovu skupštinu neće se više nikad vratiti. Krnja skupština sa vladom sastavljenom od iste koalicije (radikali-demokrate-slovenski klerikali, bosanski muslimani), pridržava u svojim rukama vladu, a smenjen je samo titular, mesto radikala Vukićevića slovenac, katolik i katolički sveštenik Dr. Korošec. Ta i takova vlada u toj krnjoj skupštini, iz koje apstiniraju Hrvati, ratificira zloglasne Neftunske konvencije, koje su već nekoliko puta ranije vlade

---

stanak sa svrhom da se potraži dodir između zavađenih tabora kako bi se izbegao krvavi sukob, koji je inače izgledao neminovan, ako se borba u Skupštini produži sa onim metodama. Jedan od tih samostalca potražio je odmah u skupštinskoj sali gosp. Jovana Jovanovića, vođu zemljoradnika, izmenjao sa njime misli o načinu što i kako bi se moglo poraditi u tome cilju, sporazumeo se sa njime, da će on da potraži šefa radikalnog kluba gosp. Trifkovića, a Jovanović da će govoriti sa šefom drugog vladinog kluba, gosp. Davidovićem. Pucnji Račićeva parabeluma prekinuli su razgovor i učinili nameravane demarše bespredmetnima.

Delo jednoga zločinca ili jedne lude, pa bilo ono delo individualne inicijative ili rezultat neke zaverе, nikada ne bi bilo izazvalo onako strašnog i presudnog revolta, da pretstavnici srbijanskih političkih skupina nisu propustili da učine ma i najmanji akt desolidarisanja sa atmosferom, koja je zločin omogućila. Ni jedan od dva vodeća kluba (radikali, demokrati) ne napušta vladu, kao što niti jedan jedini pojedinac ministar ne daje ostavku. U sred rata na Krfu ti isti ljudi nisu prezali od toga, da izazovu krizu vlade i dadu ostavke, a radi pogibije pet vođa čitavog hrvatskog dela naroda ni jedan jedini član vlade nije se našao ponukanim da tu gestu učini. Tvrdi grad, kojim su radikali i demokrati osigurali svoju vladinu zajednicu, trebalo je čuvati dalje. Ali ono što je još jače ogorčenje izazvalo, to je partizansko neshvatanje obaju vodećih srbijanskih klubova, da se moraju odmah i bez ustezanja ograditi od svojih članova, na koje je pala sumnja da su na bilo koji način imali nekakova udela u delu, ili posle dela u sakrivanju njegova izvađača. Radikal Tomo Popović, prijatelj P. Račića, koji je dan pre pogibije sa tribine kazao da će pucati u Račića, toliko je sumnjiv sucu istražitelju da ga je ovaj dao uhapsiti. Drugi radikal Dragan Bojić očitо kumuje bekstvu ubičinom iz skupštinske zgrade. Demokrat komitski vojvoda Lune Jovanović, koji je u samoj Skupštini nad mrtvim telima postreljanih hrvata poslanika likovao i veličao Punišin akt, također je po naredbi sudiје istražitelja uhapšen. Međutim ni radikalski klub, ni demokratski nisu našli za potrebno, ma da se samo sobom nametalo a i sugerirano bilo, da isključe svoje članove, na koje pada takova teška sumnja, ako ništa drugo, zbog odobravanja onog strašnog dela. Svoju partizansku brigu da se ne bi zamerili ni najnedostojnijem članu svojih klubova, vodi su tih klubova maskirali humanom zabrinutošću da — »ne bi otežali poziciju osumnjičenih kolega«. U Francuskoj su radikali zahtevali da se u Staviskijevoj aferi osumnjičeni poslanici izbace iz kluba, dok se pitanje njihove krivnje pred sudom ne prečisti, a u svoje je vreme Srpsko-hrvatska koalicija u toku Friedjungova procesa prinudila svoga najjačega i najboljega člana, pokojnoga Supila, da izađe iz kluba, dok se potpuno ne utvrdi njegova nekrivnja u pogledu nesravnjeno sitnijih optužbi iz mladosti.